

POSTANOWIENIE

Dnia 4 maja 2004 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z wniosku W. G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 4 maja 2004 r.,
na skutek kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21 sierpnia 2003 r.,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

U z a s a d n i e

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w sprawie W. G. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, wyrokiem z 21 sierpnia 2003 r. oddalił apelację wnioskodawcy.

W kasacji wnioskodawca zarzucił powyższemu wyrokowi naruszenie prawa materialnego, to jest art. 6 k.c. poprzez niezasadne przerzucenie ciężaru dowodu na ubezpieczonego w zakresie udowodnienia związku pomiędzy wypadkiem przy pracy a schorzeniem ujawnionym u ubezpieczonego, w sytuacji, gdy ciężar dowodu w tym zakresie spoczywał na Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych. Ponadto skarżący zarzucił naruszenie prawa procesowego, to jest art. 233 § 1 k.p.c., art. 286 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c., polegające na zaniechaniu wszechstronnego rozważenia ujawnionego materiału dowodowego oraz błęd w ustaleniach

faktycznych. W związku z tymi zarzutami wnioskodawca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie w całości złożonego przez siebie odwołania oraz zasądzenie od pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przewidzianych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu. Wniosek o rozpoznanie kasacji jej Autor uzasadnił tym, że zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako okoliczność uzasadniająca przyjęcie kasacji do rozpoznania skarżący wskazał to, że zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo. Nie wskazał on jednak, jakie przepisy prawa zostały oczywiście naruszone.

Oczywiste naruszenie prawa przez zaskarżony wyrok jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy jest widoczne na pierwszy rzut oka, bez potrzeby zagłębiania się w sprawę (uchwała Połączonych Izb – Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oraz Izby Cywilnej z dnia 17 grudnia 2002 r., III CZP 72/02, OSNC 2003, nr 7-8, poz. 92), gdy jest to widoczna bez pogłębionej analizy sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (postanowienie Sądu Najwyższego z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAP 2002, nr 20, poz. 494), gdy jest z góry widoczne dla każdego prawnika bez potrzeby głębszej analizy prawniczej (orzeczenie z 8 czerwca 1934 r., C III 76/34, Zb. Urz. 1935, poz. 15), gdy jest zupełnie pewne i nie może ulegać żadnej wątpliwości (orzeczenie z 25 września 1934 r., C II 1532, Zb. Urz. 1935, poz. 98); gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (orzeczenie z 30 stycznia 1963 r., II CZ 3/63, OSPiKA 1963 r., z. 11, poz. 286).

Nie można w szczególności przyjąć, że tak rozumiane naruszenie prawa przez zaskarżony wyrok dotyczyło art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny, z uwagi na wątpliwości co do ustaleń sądu pierwszej instancji, przeprowadził uzupełniające postępowanie dowodowe, w tym powołał nowego biegłego, i na tej podstawie wyprowadził wnioski, które nie mogą być uznane za wychodzące poza granice

swobodnej oceny dowodów. Z tego też względu nie można przyjąć, że Sąd Apelacyjny przerzucił na wnioskodawcę ciężar dowodu.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia kasacji do rozpoznania na podstawie art. 393 k.p.c. i art. 393⁷ § 1 k.p.c.